

Arrest

nr. 242 440 van 19 oktober 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEVRIENDT
Mechelsesteenweg 12 / 11
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 mei 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. DEVRIENDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker bood zich op 11 oktober 2019 aan bij de diensten van de stad Antwerpen met het oog op de erkenning van het ongebooren kind van mevr. K. A., die Nederlands staatsburger is.

1.2. Op 4 november 2019 wordt het kind O'R. K. geboren.

1.3. Na negatief advies van het parket van de procureur des Konings weigerde de stad Antwerpen op 11 maart 2020 om de erkenning te acteren.

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 9 april 2020 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 16 april 2020 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: S.(…).

Voor naam: O.(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Nationaliteit: Suriname

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig visum.

Betrokkene verklaarde sedert 21.09.2019 in België te verblijven en daarvoor sedert 2014 (illegaal) in Nederland.

Betrokkene deed op 11/10/2019 te Antwerpen aangifte van pre-natale erkenning van het op 04/11/2019 geboren kind K.(…) O'R.(…) A.(…) C.(…), van de wettelijk in België verblijvende Nederlandse onderdane K.(…) A.(…).

Op 11/03/2020 weigerde de stad Antwerpen deze erkenning te acteren na negatief advies van het Parket van Antwerpen van 06/03/2020, nadat uit grondig onderzoek was gebleken dat deze erkenning enkel gericht was op het bekomen voor betrokkene van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de vaststelling van een afstammingsband. De weigering van registratie van erkenning vormt een contraindicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Het gegeven dat een tante van betrokkene in België zou wonen en de vader en enkele zussen van betrokkene in Nederland zouden verblijven kan een terugkeer van betrokkene naar Suriname niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze familieleden. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn neven en nichten. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van eigen erkende minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

“(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 6, 7 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind (hierna: het IVRK), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"A. 1. Algemene beschouwing

1.

Verzoeker zal in wat volgt - daarbij verwijzend naar hetgeen hij hierboven reeds uiteenzette - aantonen dat er in zijn hoofde ernstige en bewezen motieven voorhanden zijn dewelke aantonen dat er ingeval een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, een reëel risico bestaat dat een schending van artikel 8 EVRM zich voordoet.

2.

Conform de vaste rechtspraak van het EFIRM dient in huidig geval in concreto een belangenafweging te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven vervat in art. 8 EVRM enerzijds, en de openbare orde/strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds.

"De weigering van het toekennen van een verblijfsvergunning en de hierop volgende uitwijzing betekenen ontegensprekelijk een inmenging in het recht op gezinsleven van verzoekers. In concreto moet er dan ook nagegaan worden of de Russische instanties een rechtvaardig evenwicht hebben gevonden tussen de criminaliteitspreventie en bescherming van de nationale veiligheid enerzijds en het recht op gezins- en familielevens van verzoekers anderzijds. " [eigen benadrukking] (EHRM nr. 29157/09, 21 juli 2011, Liu / Rusland, <http://www.echr.coe.int> (16 december 2011): T.Vreemd. 2011 (weergave HOLVOET. M, MATHIEU. C., VAN LAETHEM. K., WEIS, K.), afl. 4. 388.)

"Bij zowel positieve als negatieve verplichtingen moeten de staten een eerlijke balans tussen het belang van het individu en het algemeen belang zien te vinden. " [eigen benadrukking] (EHRM nr. 28770/05. 3 november 2011, Arvelo Aponte / Nederland, <http://www.echr.coe.int> (19 januari 2012); NJB (NL) 2012 (weergave), afl. 2. 123 en <http://www.nib.nl/> (19 januari 2012); T. Vreemd. 2012 (weergave HOLVOET, M., MAES, G., WEIS, K.), afl. 1, 81.)

Een dergelijke eerlijke en gerechtvaardigde belangenafweging werd in casu door verwerende partij volgens verzoeker niet gemaakt in die zin dat de bestreden beslissing een onevenredige inmenging impliceert op verzoekers gezins- en familielevens vervat in art. 8 EVRM.

A. 1.1. Wettelijke basis art. 8 EVRM

Art. 8 EVRM bepaalt:

1. *"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé/leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "*

Vooreerst staat vast dat de loutere verwijzing naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker en art. 8. 2e lid EVRM niet afdoende is om de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

De Raad van State heeft immers reeds geoordeeld:

"Artikel 8 EVRM primeert als hogere norm boven de Vreemdelingenwet: de algemene stelling dat een "correcte " toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van art. 8 EVRM kan uitmaken volstaat niet.

Dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 EVRM moet worden getoetst, met name voor wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds. " [eigen benadrukking] (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552, T. Vreemd. 2012, 150.)

Er dient aldus een concreet onderzoek plaats te vinden naar een mogelijke schending van art. 8 EVRM.

4.

In casu dient derhalve te worden nagegaan:

- of er een gezinsleven bestaat;

EN

- of er een gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven bestaat. Deze inmenging in het gezinsleven is slechts gerechtvaardigd, in zoverre:

a. Ze voorzien is bij wet;

b. En een legitiem doel nastreeft, zoals bepaald in art. 8, 2e lid EVRM;

c. En noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

De discussie spitst zich in onderhavige zaak hoofdzakelijk toe op de vraag of de inmenging van art. 8 EVRM voldoet aan de vereiste van het noodzakelijk zijn in een democratische samenleving.

Deze noodzaak in een democratische samenleving wordt op haar beurt getoetst aan drie criteria:

1. Is er sprake van een dwingende sociale noodzaak (a pressing social need)
2. Is de maatregel/het instrument pertinent, geschikt om het beoogde doel te bereiken
3. Is de maatregel evenredig, proportioneel om dit beoogde doel te bereiken (is met andere woorden het 'middel' niet erger dan de 'kwaal')
- 5.

Het EHRM ontwikkelde inzake het onderzoek naar het al dan niet noodzakelijk zijn van met huidige bestreden beslissing vergelijkbare maatregelen, enkele criteria.

Meer bepaald worden deze toetsstenen zoals geweten uiteengezet in het arrest *Boult* if dd. 2 augustus 2001 (EHRM 2.08.2001, zaak 54273 *Boultif t/ Zwitserland*, zie ook EHRM 18.10.2006. zaak 46410/99 *Üner t/ Nederland*).

Het betreft hier "guiding principles" die het Hof hanteert bij als toetsstenen.

De volgende te hanteren criteria werden in voornoemd arrest geëxpliciteerd:

Volgende criteria dienen in overweging genomen:

1. De aard en de ernst van de criminele inbreuken;
2. De duur van het verblijf van de betrokkene in het land waar hij het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten;
3. De tijdsperiode tussen het ogenblik van de feiten en de betrokkene zijn gedrag sedertdien;
4. De gezinstoestand van de betrokkene;
5. De vraag of de partner kennis had van het misdrijf op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam;
6. De vraag of uit het huwelijk kinderen zijn geboren;
7. De ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene wordt uitgewezen;
8. De nationaliteit van de verschillende betrokken personen;
9. Het belang en het welzijn van de kinderen;
10. De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming;
11. In voorkomend geval bijzondere omstandigheden van de zaak, zoals bijv. medische gegevens.

In wat volgt wordt de toets gemaakt ten aanzien van de situatie van verzoeker.

A.1.2. Het bestaan van een gezins- en/of familielevens in België

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T.I Finland*, § 150).

Over het bestaan van het gezinsleven tussen verzoeker, zijn partner en dochter, en over de hechtheid hiervan, kan geen twijfel bestaan.

Het bestaan van een gezinsleven in België

6.

De bestreden beslissing stelt dat de weigering van registratie van erkenning een contra- indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan worden geconcludeerd dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 inhoudt.

7.

De motivering van verweerster is dan ook uiterst summier. Verweerster maakt zich er vanaf door simpelweg te stellen dat er geen sprake is van een erkenning, waardoor er geen sprake zou zijn van een gezinsleven, doch voegt hieraan geen verdere motivatie.

Er is dan ook sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 43 Vw.; alsook van artikel 8 EVRM, zoals verder zal worden uitgewerkt.

8.

Verzoeker werd in 2019 vader van O'R.(...) K.(...) (°.(...)) die werd geboren in België uit zijn relatie met mevrouw K.(...).

Het kind van verzoeker is hier geboren, zal hier naar school gaan, zal Nederlands leren en haar volledige leven speelt zich dan ook af op het Belgische grondgebied, waar ook haar moeder, mevrouw K.(...), gevestigd is.

9.

Verzoeker heeft getracht zijn minderjarig kind te erkennen en dit zelfs voorafgaandelijk aan de geboorte, doch stootte op een weigeringsbeslissing. Er werd voorgehouden dat de erkenning door verzoeker slechts gericht zou zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Verzoeker brengt ter staving van zijn vaderschap ten aanzien van O'R.(...) K.(...) een DNA-test bij. waaruit ontegensprekelijk blijkt dat hij de vader is van het kind (STUK 3).

10.

Zoals blijkt uit de rechtspraak van het EHMR, ontstaat de band tussen een kind en zijn ouder uit het feit van de geboorte zelf. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden als verbroken kunnen worden beschouwd (EHRM 19februari 1996. Gul/Zwitserland. §32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland. § 28).

Dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn in casu niet voor handen. Verweerster toont deze op geen enkele wijze aan. Het is verzoeker dan ook een raadsel waarom verweerster meent dat er geen sprake kan zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM enkel en alleen omdat de erkenning van het kind geweigerd werd.

De band tussen verzoeker en zijn kind is aanwezig louter op grond van de geboorte van het kind overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM.

11.

Daarnaast is verzoeker tevens een zeer betrokken vader. Mevrouw K., de partner van verzoeker en de moeder van het kind. hervatte inmiddels haar tewerkstelling en gaat overdag aldus werken. Het is verzoeker die overdag de zorg voor de overige kinderen van mevrouw K.. alsook voor zijn eigen kind. O' R., opneemt. Hij heeft dan ook een heel nauwe band met zijn kind (STUK 3).

Verweerster houdt hiermee op geen enkele wijze rekening en het is in het licht van het bovenstaande duidelijk dat er sprake is van een duurzaam gezinsleven in België in hoofde van verzoeker, waardoor de toets met artikel 8 EVRM weldegelijk dient te worden gevoerd.

Over het bestaan van het gezinsleven tussen verzoeker, zijn partner en dochter, en over de hechtheid hiervan, kan geen twijfel bestaan.

Het bestaan van een familieleven in België

12.

Wat betreft de familieleden van verzoeker vermeldt de bestreden beslissing dat een tante van verzoeker in België zou wonen en dat de vader en enkele zussen van verzoeker in Nederland verblijven, doch dat dit een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst niet in de weg zou staan. Zij behoren volgens verweerster immers niet tot het kerngezin van verzoeker.

Opnieuw schendt verweerster artikel 43 Vw., het motiveringsbeginsel en artikel 8 EVRM, daar zij nalaat te motiveren waarom voormelde familieleden niet tot het kerngezin van verzoeker zouden behoren en er sprake zou zijn van een onvoldoende duurzame band.

13.

Verzoeker groeide op met zijn zussen en vader in Suriname. Hun vertrek naar Nederland viel hem dan ook zwaar. Het is één van de redenen waarom verzoeker in 2014 naar Nederland afreisde. Hij woonde in Nederland gedurende een lange periode afwisselend bij zijn vader en zussen in.

Wanneer verzoeker naar België verhuisde om zich te herenigen met mevrouw K. kon hij steevast op de steun van zijn tante rekenen. Zij hielp hem financieel wanneer het gezin dit nodig had en was voor hem een rots in de branding.

Er kan dan ook moeilijk worden volgehouden dat er tussen hen geen afdoende sterke band zou bestaan. Er is weldegelijk sprake van een bijzondere affectieve band tussen verzoeker en diens familieleden.

C.1.3. Toetsing aan artikel 8 EVRM

14.

Nu vaststaat dat verzoeker in België een gezinsleven had met zijn dochter en partner, dient er gekeken te worden naar de impact van verzoekers verwijdering uit België op dit gezinsleven. Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance '-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015. nr. 6009/10. K.M./Zwitserland. § 53). Tevens moet blijken dat daarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken.

15.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Hierna zal verzoekende partij de redelijke belangenafweging cfr. artikel 8 EVRM zelf maken (hoewel dit de taak van verwerende partij vormde).

Toetsing aan de Boultif-criteria

De gezinstoestand van de betrokkene (kinderen - partner)

16.

Verzoeker heeft reeds verscheidene jaren een relatie met mevrouw K. met wie hij op 04/11/2019 een minderjarig kind kreeg, m.n.: O'R. K. Mevrouw K. beschikt over een E-kaart. Het minderjarige kind werd in België geboren.

Daarnaast verblijft ook de tante van verzoeker in België op volstrekt legale wijze en verblijven diens vader en zussen in buurland. Nederland. Zij hebben er allen een gezin en werken er. Zij zijn er dan ook op duurzame wijze gevestigd.

17.

De bestreden beslissing zou per definitie tot resultaat hebben dat het gezinsleven van verzoeker en zijn minderjarige kind wordt beëindigd, zonder dat dit evenwel door enige noodzaak kan worden gerechtvaardigd en zonder dat zulks een evenredige inmenging kan genoemd worden.

18.

Bovendien hebben zowel verzoekers minderjarig kind, als zijn partner en haar overige kinderen het centrum van hun socio-economische belangen kennelijk volledig in België.

19.

Ingeval de effectuering van de bestreden beslissing, zouden verzoekers persoonlijke contacten met zijn kind, dan ook op onevenredige wijze bemoeilijkt worden. Men kan immers niet ontkennen dat verweerster uiteindelijk de bedoeling heeft verzoeker te repatriëren aangezien zij in de bestreden beslissing aandringt op een terugkeer van verzoeker. Er kan moeilijk worden aangenomen dat verweerster een verder verblijf van verzoeker op het Belgische grondgebied zal dulden.

20.

Een eventuele scheiding van verzoeker met zijn minderjarig kinderen zou een onevenredige inmenging en dus een schending uitmaken van het Universele Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK), alsmede van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet.

21.

Volgens artikel 3 van het IVRK moeten de belangen van het kind immers steeds de eerste overweging zijn.

22.

Bovendien stelt art. 6 IVRK dat de mogelijkheden tot overleven en ontwikkeling van het kind in de ruimst mogelijke mate moeten worden gewaarborgd. Het is dan ook in die zin dat verzoeker eveneens verwijst naar art. 7 van voormeld Verdrag hetwelk bepaalt dat kinderen het recht hebben om (vanaf de geboorte) hun ouders te kennen en door hen verzorgd te worden. Daarenboven waarborgt art. 9 IVRK dat kinderen het recht hebben om niet tegen hun wil gescheiden te worden van hun ouders.

23.

Gelet op de huidige situatie van de verzoekers kind kan onmogelijk van deze laatste verwacht worden dat zij verzoeker achterna reist op latere leeftijd om zich in Suriname te vestigen. Het kind heeft er immers geen banden.

24.

Hoewel de bestreden beslissing wel verwijst naar verzoekers gezinstoestand, werd met deze toestand niet in het minst rekening gehouden. Verweerster houdt immers voor dat er geen gezinsleven tussen verzoeker en zijn minderjarige kind kan bestaan omwille van de beslissing tot weigering van de erkenning van het kind.

De weigering tot erkenning kan, zoals verweerster voorhoudt, een contra-indicatie vormen inzake het bestaan van een gezinsleven. Evenwel brengt verzoeker voldoende bewijzen bij om deze contra-indicatie te weerleggen. Hij is immers sinds de geboorte van zijn kind onafscheidelijk met haar. neemt de dagdagelijkse verzorging van het kind op zich en niet alleen haar emotionele maar ook natuurlijke vader (STUK 3 EN 4).

Het feit dat hij het kind niet kon erkennen, sluit dan ook niet uit dat er sprake is van een gezinsleven tussen hen beiden.

25.

Gelet op de motivering van de bestreden beslissing kan enkel gesteld worden dat geen afdoende belangenafweging werd gemaakt en dat de beslissing een onevenredige inmenging met verzoekers rechten vervat sub artikel 8 EVRM met zich meebrengt.

De vraag of uit de relatie kinderen zijn geboren;

26.

Zoals reeds aangehaald heeft verzoeker een minderjarig kind.

De ernst van de moeilijkheden die de partner en kinderen zouden ondervinden in het land waarnaar betrokkene wordt uitgewezen;

27.

Dat het volstrekt niet redelijk kan genoemd worden te verwachten dat verzoekers minderjarig kind hem achterna zouden reizen naar Marokko volgt uit het feit dat:

- Zij in België geboren en getogen is, er zal schoollopen, zijn moeder er gevestigd is, ...

Het belang en het welzijn van de kinderen:

28.

Dat verzoekers minderjarig kind er belang bij heeft op te groeien met haar vader kan niet betwist worden. Verzoeker wijst daarbij voor de goede orde ook op het feit dat hij zijn kinderen steeds graag heeft gezien en correct heeft behandeld.

Een eventuele scheiding van vader en zijn minderjarige kinderen zou dan ook een schending uitmaken van het Universele Verdrag voor Rechten van het Kind (IVRK).

29.

Volgens artikel 3 van het IVRK moeten de belangen van het kind immers steeds de eerste overweging zijn.

Art. 3 IVRK luidt meer bepaald als volgt:

"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht. "

30.

Bovendien stelt art. 6 IVRK dat de mogelijkheden tot overleven en ontwikkeling van het kind in de ruimst mogelijke mate moeten worden gewaarborgd:

"1. De Staten die partij zijn, erkennen dat ieder kind het inherente recht op leven heeft.

2. De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind. "

31.

Het is dan ook in die zin dat verzoeker eveneens verwijst naar art. 7 van voormeld Verdrag hetwelk bepaalt dat kinderen het recht hebben om (vanaf de geboorte) hun ouders te kennen en door hen verzorgd te worden:

"1. Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.

2. De Staten die partij zijn, waarborgen de verwezenlijking van deze rechten in overeenstemming met hun nationale recht en hun verplichtingen krachtens de desbetreffende internationale akten op dit gebied, in het bijzonder wanneer het kind anders staatloos zou zijn. "

32.

Daarenboven waarborgt art. 9 IVRK dat kinderen het recht hebben om niet tegen hun wil gescheiden te worden van hun ouders:

"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een der gelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.

4. Indien een dergelijke scheiding voortvloeit uit een maatregel genomen door een Staat die partij is, zoals de inhechtenisneming, gevangenneming, verbanning, deportatie, of uit een maatregel het overlijden ten gevolge hebbend (met inbegrip van overlijden, door welke oorzaak ook, terwijl de betrokkene door de Staat in bewaring wordt gehouden) van één ouder of beide ouders of van het kind, verstrekt die Staat, op verzoek, aan de ouders, aan het kind of, indien van toepassing, aan een ander familielid van het kind de noodzakelijke inlichtingen over waar het afwezige lid van het gezin zich bevindt of waar de afwezige leden van het gezin zich bevinden, tenzij het verstrekken van die inlichtingen het welzijn van het kind zou schaden. De Staten die partij zijn, waarborgen voorts dat het indienen van een dergelijk verzoek op zich geen nadelige gevolgen heeft voor de betrokkene (n). ”

Ook het belang en welzijn van verzoekers kind dreigt derhalve met de voeten getreden te worden ingeval de bestreden beslissing ten uitvoer zou gelegd worden.

De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming;

33.

Verzoeker verblijft reeds sinds 2014 niet langer in Suriname en heeft dan ook geen banden meer met zijn land van herkomst.

Ook zijn familie woont niet langer in Suriname.

A.1.4. Besluit: Schending art. 8 EVRM en van art. 3, 6 en 9 IVRK. alsmede van art. 74/13 Vw.

34.

Uit het voorgaande volgt dat verzoekers recht op een privé- en gezinsleven geschonden wordt door de bestreden beslissing.

Het is ten eerste duidelijk dat de bestreden beslissing een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal leven, zoals vervat in 8 EVRM.

In de notie gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM zit uiteraard verzoekers relatie met zijn minderjarig kind vervat.

Dat de bestreden maatregel een inmenging vormt in het gezinsleven van verzoeker staat aldus ontegensprekelijk vast.

35.

Voormelde inmenging is volgens verzoeker niet geoorloofd, in die zin dat ze niet noodzakelijk is in een Belgische samenleving, gelet op het feit dat ze na toetsing aan de zgn. Boulthif-criteria, de evenredigheidstoets niet doorstaat.

Zo is het voor verzoeker en zijn kind en partner, alsmede verzoekers familie ingeval een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, onmogelijk een effectief en affectief gezins- en familieleven voort te zetten in het land van herkomst van verzoeker.

Het minderjarige kind en de familie van verzoeker verblijven legaal in het Rijk, dan wel in Nederland en hebben er het centrum van hun economische, morele en sociale belangen.

36.

De bestreden beslissing beperkt het gezinsleven van verzoeker en zijn gezin dermate dat het het minderjarig kind van verzoeker verplicht om het grondgebied van België te verlaten om elders haar recht op een gezinsleven uit te oefenen.

De bestreden beslissing problematiseert zo de fado op disproportionele wijze het fundamenteel recht aan verzoekers kinderen om op het Belgische grondgebied te verblijven. De bestreden beslissing houdt aldus volgens verzoeker een schending in van artikel 8 EVRM, alsmede van de hoger aangehaalde rechten van verzoekers minderjarige kind vervat in het IVRK, alsmede van art. 74/13 Vw.”

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van zijn paspoort, de resultaten van een DNA-test van 16 april 2020 en gezinsfoto's toe (Verzoekschrift, bijlagen 2-4).

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dus dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de motieven, die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing, kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich op 11 oktober 2019 had aangeboden bij de stad Antwerpen met het oog op de erkenning van zijn ongebooren kind. Na negatief advies van het parket werd deze erkenning geweigerd.

2.6. Het bestreden bevel vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)"*

2.7. Verzoeker betwist in zijn middel nergens de pertinente vaststellingen dat hij reeds sedert 21 september 2019 in België verblijft, na 5 jaar onregelmatig verblijf in Nederland, waardoor hij "op het Schengengebied (verblijft) zonder geldig visum", hetgeen de gemachtigde van de minister op grond van voormeld wetsartikel in beginsel verplicht om hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De Raad merkt op dat dit motief zou kunnen volstaan om de beslissing te schragen, op voorwaarde dat rekening werd gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en "meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

2.8. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld:

"Betrokkene deed op 11/10/2019 te Antwerpen aangifte van pre-natale erkenning van het op 04/11/2019 geboren kind K.(...) O'R.(...) A.(...) C.(...), van de wettelijk in België verblijvende Nederlandse onderdane K.(...) A.(...).

Op 11/03/2020 weigerde de stad Antwerpen deze erkenning te acteren na negatief advies van het Parket van Antwerpen van 06/03/2020, nadat uit grondig onderzoek was gebleken dat deze erkenning enkel gericht was op het bekomen voor betrokkene van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de vaststelling van een afstammingsband. De weigering van registratie van erkenning vormt een contradictie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Het gegeven dat een tante van betrokkene in België zou wonen en de vader en enkele zussen van betrokkene in Nederland zouden verblijven kan een terugkeer van betrokkene naar Suriname niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze familieleden. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn neven en nichten. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van eigen erkende minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Uit de overwegingen in de bestreden beslissing blijkt in elk geval dat de gemachtigde van de minister wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen die in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zijn opgesomd.

2.9. In zijn middel lijkt verzoeker evenwel van oordeel dat zijn recht op gezins- en familielevens dient te primeren. Hij gaat uitgebreid in op dit aspect uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en koppelt dit aan de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, dat op zijn beurt dient te worden aangemerkt als een ‘meer voordelige bepaling’, zoals bedoeld in artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.10. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven, is in wezen een feitenkwestie. Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient echter wel minstens een begin van bewijs aan te brengen van het werkelijk bestaan van dermate nauwe beleefde banden die oplopen tot een effectief privéleven en/of een familie- en gezinsleven dat valt onder het toepassingsgebied van dit artikel.

2.11. De vraag rijst of er op grond van de gegevens die op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing beschikbaar waren, kon worden gesproken van een ‘beschermenswaardig’ gezinsleven op Belgisch grondgebied in de zin van artikel 8 van het EVRM. Los van de vraag of verzoekers gezinsleven voldoende hecht is opdat de gemachtigde van de minister zich *in casu* diende te onthouden van het nemen van een verwijderingsmaatregel ten aanzien van verzoeker, dringt zich de vaststelling op dat het hier gaat om een eerste toelating, aangezien verzoeker nooit tot een verblijf in België werd toegelaten of gemachtigd. Bijgevolg dient, in tegenstelling tot de beweringen van verzoeker in zijn middel, geen onderzoek te worden gevoerd naar de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM of de criteria uit de rechtspraak van het EHRM. Er is dan geen sprake van een inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familielevens, maar er moet wel worden onderzocht of er een positieve verplichting zou bestaan voor de overheid om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de zogeheten ‘*fair balance*’-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.

2.12. Verzoeker is van oordeel dat er geen twijfel kan zijn over het bestaan van een (beschermenswaardig) familie- en gezinsleven in België. Hij beschrijft dat hij vader werd van een kind dat in België geboren werd, waar ook de moeder van het kind verblijft. In de beslissing wordt evenwel aangestipt dat de registratie van de erkenning werd geweigerd na negatief advies van het parket van Antwerpen, hetgeen *“een contra-indicatie(vormt) inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven”*. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing andere gegevens voorhanden waren die het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven zouden ondersteunen waardoor er voor de Belgische overheid geen aanleiding bestond om verzoeker op haar grondgebied te gedogen zodat hij zijn gezinsleven hier zou kunnen handhaven. De gemachtigde van de minister ging bijgevolg geenszins kennelijk onredelijk te werk door te concluderen dat *“een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt”*.

2.13. Op basis van de loutere verklaring van verzoeker dat zijn tante in België verblijft, kan niet worden opgemaakt dat de laatstgenoemde hem financieel hielp en voor hem een rots in de branding was, zoals verzoeker thans in zijn middel betoogt. Door in zijn middel ook te wijzen op het verblijf van zijn vader en zussen in Nederland en te stellen dat hij een bijzondere affectieve band met deze familieleden onderhoudt, slaagt verzoeker er niet in de pertinente overweging uit de bestreden beslissing te ontcrachten dat deze familieleden *“een terugkeer van betrokkene naar Suriname niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze familieleden. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn neven en nichten. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.”*

2.14. Waar verzoeker in zijn middel wijst op de resultaten van de DNA-test van 16 april 2020, die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 3), dient te worden aangestipt dat deze daten van na de bestreden beslissing, zodat aan de gemachtigde van de minister geen onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek kan worden verweten doordat met deze informatie, die het biologische vaderschap van verzoeker zouden aantonen, geen rekening werd gehouden. Terloops merkt de Raad trouwens op dat de vaststelling van het biologische vaderschap niet automatisch een bewijs vormt van een *de facto* gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker maakt voorts niet aannemelijk dat hij de foto's en selfies, waarop hij samen met de baby poseert (Verzoekschrift, bijlage 4), aan het oordeel van de gemachtigde van de minister had voorgelegd vooraleer de bestreden beslissing werd genomen, waardoor hiermee evenmin rekening kon worden gehouden. Er lagen bijgevolg geen elementen voor die erop wezen dat verzoeker *“een zeer betrokken vader”* is, zoals hij in zijn middel beweert.

Het betoog dat de dochter van verzoeker hier geboren is, Nederlands zal leren, hier school zal lopen en dat haar volledige leven zich op het Belgische grondgebied zal afspelen, heeft niet automatisch tot gevolg dat ten aanzien van verzoeker geen verwijderingsmaatregel zou kunnen worden getroffen. Indien verzoeker van oordeel is dat hij op grond van de biologische afstammingsband met zijn Nederlandse dochter in aanmerking kan komen voor een verblijfsrecht, dient hij hiervoor de procedures aan te wenden die door de vreemdelingenwet worden voorzien. Naar aanleiding van de bestreden verwijderingsmaatregel komt het immers aan verzoeker toe om aan te tonen dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen een schending van artikel 8 van het EVRM zou opleveren. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan worden opgemaakt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die menen in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101). Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing een disproportionele inbreuk zou uitmaken op zijn recht op gezins- en familieleven. Het gegeven dat verzoeker sinds 2014 niet meer in Suriname verblijft en zijn familie er niet langer woont, kan voor verzoeker, als volwassen man, bezwaarlijk worden beschouwd als een hinderpaal om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen.

2.15. Naar aanleiding van de door verzoeker geschonden geachte bepalingen van het IVRK, merkt de Raad op dat dit Verdrag België als verdragsluitende partij bindt, doch geen verplichting tot omzetting bevat en bijgevolg geen verticale rechtstreekse werking heeft (cf. RvS 9 mei 2012, nr. 8.455 (c); RvS 12 augustus 2014, nr. 10.718 (c)). Het *“hoger belang van het kind”* is wel een element waarmee op basis van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM rekening dient te worden gehouden. In zoverre verzoeker zou betogen dat de bestreden beslissing zou indruisen tegen het hoger belang van

het kind O'R. K., dient te worden aangestipt dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing juridisch gesproken niet als ascendent van dit kind kon worden aanzien, waardoor de gemachtigde van de minister rechtsgeldig kon concluderen dat er *“(i)n het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van eigen erkende minderjarige kinderen in België”*. Verzoeker brengt voorts geen duidelijke elementen aan waaruit zou blijken dat een (tijdelijke) verwijdering van het Belgische grondgebied, het hoger belang van dit kind, waarvan hij de biologische vader zou zijn, in die mate zou schenden dat de ontwikkeling van dit kind in het gedrang zou komen. Terloops wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing nergens verwacht *“dat verzoekers minderjarig kind hem achterna zouden reizen naar Marokko (...)”* zoals verzoeker in zijn middel betoogt.

2.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van de artikelen 3, 6, 7 en 9 van het IVRK en/of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN